

се прибавили и други нови врагове на империята, арабитѣ. Тогава Византия, заета въ Персия, Сирия, Египетъ, станала арена на грамадни славѣнски, аварски и др. нападения и грабежи до самия Цариградъ и Пелопонесъ. Тогава, ще рече първата половина на VII в., станало и най-главното прѣселение на славѣнитѣ на югъ отъ Дунава. Въ арменската география отъ сжщия VII в. за това се говори така: „ . . . Славѣнитѣ, като минаха рѣка Дунавъ, завладѣха си друга областъ въ Тракия и Македония и прѣминаха въ Ахαιа и Далмация“. ¹⁾ Мизия сжщо била вече населена, защото, когато въ 679 г. тамъ дошълъ българскиятъ князь Аспарухъ, той заварилъ заселени племето сѣвери и др. седъмъ славѣнски племена (*Σχλαυινῶν ἔθνῶν τὰς λεγόμενας ἑπτὰ γενεάς*). ²⁾ Както Ромѣния въ VI в. се зовѣла Славиния, така сега и Македония, поселена съ дошлитѣ отъ тамъ славѣни, се наричала съ това име — Славиния или Славинии. Въ 758 г. императоръ Константинъ Копронимъ водилъ война противъ тия македонски Славинии (*τὰς κατὰ τὴν Μακεδονίαν Σχλαυινίας*). ³⁾

Въ новото си отечество, на югъ отъ Дунава, дакийскитѣ славѣни продължили да живѣятъ по старому въ племенни организации. Така се явяватъ тѣ и въ паметниците отъ онова врѣме. Въ дакийската група, заселена отъ Морава до Черно-море и на югъ до Бѣло-море, влизали слѣднитѣ познати племена: сѣвери по източна Стара-планина; седъмъ неозначени племена въ Мизия (*ἑπτὰ γενεαὶ Σχλαυινῶν*); тимочани край р. Тимокъ; моравци край р. Морава; друговити, сагудати, ржхини около Солунъ; струмци по долня Струма; смолѣни по р. Места между Струма и Родопитѣ; бърсяци въ срѣдня Македония отъ Охридъ до Велесъ. ⁴⁾

Не били само Мизия, Тракия и Македония наводнени отъ славѣни. Славѣнитѣ, слѣдъ като опустошавали прѣзъ VI в. Тесалия, Епиръ и Морея ⁵⁾, въ началото на слѣдния VII в.

¹⁾ К. Паткановъ, Изъ новаго списка географіи, приписываемой Моисею Хоренскому, въ ЖМНПр. № 226, стр. 26.

²⁾ Theophanis, Chronographia. Ed. De Boor, p. 358.

³⁾ Idem, ibidem, 340.

⁴⁾ Срв. литературата за тия племена у Niederle, Slov. starož. II, 215 сл.

⁵⁾ Да приведемъ само едно отъ свидѣтелствата, напр. туй на съврѣмѣника Йоана Ефески, писано въ 584 г.: „Въ третия година слѣдъ смъртта на императора Юстина и прѣзъ царуването на побѣдоносния Тиверия излѣзе проклетиятъ славѣнски народъ и опустоши цѣла Елада, Тесалия и Тракия завзе много градове и укрѣпления, опустошаваше, палѣше, грабѣше страната и